

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/144/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3618201471
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3618201471.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcu: I. N., bytom G., I. T. XXXX/XX, zastúpený v konaní: JUDr. Vladimír Sidor, advokát so sídlom Hlohovec, Železničná 4/A, proti žalovanému PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpený v konaní: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, o zaplatenie 200,- eur, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Partizánske č.k. 6Csp/166/2018-107 zo dňa 26. júna 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobca **m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 200 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. rozhodol o náhrade trov konania tak, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 255 ods. 1 a 2, § 262 ods. 1 a 2 CSP.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáha proti žalovanému zaplatenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 200,- eur a náhrady trov konania. Súd na prejednanie sporu nariadil pojednávanie na 26.06.2019. Predvolal naň právnych zástupcov oboch procesných strán, pričom obaja sa z neúčasti na pojednávaní ospravedlnili. Súd spor prejednal v súlade s § 180 CSP bez prítomnosti právnych zástupcov strán. Na pojednávaní vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi a zistil z nich nasledujúci skutkový stav. Žalobca dňa 19.01.2010 uzatvoril so žalovaným zmluvu o revolvingovom úvere, na základe ktorej mu mal byť poskytnutý úver vo výške 796,65 eur, ktorý sa zaviazal splácať v 24 mesačných splátkach po 54,74 eur, pri úrokovej sadzbe 68,81% ročne a RPMN 62,64%. Zmluvná odmena predstavovala podľa zmluvy 517,03 eur. Žalobca sa na súde domáhal určenia, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov a dohoda o poskytnutí služby je neplatná. Súd vo veci sp. zn. 3Csp/3/2017 v súlade s uvedenou žalobou aj rozhodol a určil, že úver vyplývajúci zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 8400025739 uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným dňa 19.01.2010 sa považuje za bezúročný a bez poplatkov a dohoda o poskytnutí služieb č. 8400025739 uzatvorená spolu so zmluvou o revolvingovom úvere č. 8400025739 je neplatná. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 30.11.2017. Súd rozhodol v prospech žalobcu z toho dôvodu, že žalovaný v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviedol nesprávnu výšku ročnej percentuálnej miery nákladov v sume nižšej, ako bola v skutočnosti. V zmluve chýbal aj termín konečnej splatnosti úveru a uvedenie výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Rozsudkom zo dňa 03.09.2018 vo veci sp. zn.

6Csp/49/2018 súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 281,55 eur spolu s úrokom z omeškania 5% ročne od 25.03.2018 do zaplattenia a zaviazal ho na náhradu trov konania. Rozhodol tak z dôvodu, že žalovaný nevydal žalobcovi bezdôvodné obohatenie, ktoré prijal na podklade zmluvy o úvere, z ktorej súd vyhlásil úver za bezúročný a bez poplatkov.

3. Súd na podklade vykonaného dokazovania, po zhodnotení jeho výsledkov dospel k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne. Žalobca je v právnom vzťahu so žalovaným spotrebiteľom. Ich právny vzťah vznikol na podklade zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 19.01.2010 č. 89400025739. Súd v konaní sp. zn. 3Csp/3/2017 určil, že úver poskytnutý na podklade uvedenej zmluvy je bezúročný a bez poplatkov. Ďalej súd v konaní sp. zn. 6Csp/49/2018 rozhodol o povinnosti žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie z titulu prijatého plnenia zo zmluvy o revolvingovom úvere, na ktoré žalovanému nárok nevznikol, a to do výšky 281,55 eur s príslušenstvom. Oba rozsudky sú právoplatné. Keďže žalobca sa úspešne domáhal ochrany práv ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa, a to až v dvoch súdnych konaniach, vznikol mu nárok na primerané finančné zadosťučinenie podľa citovaného zákonného ustanovenia. Neobstojí námietka žalovaného, že nedošlo ku konkrétnemu porušeniu práva spotrebiteľa. Porušenie práva žalobcu, ktoré konštatoval súd, spočíva v tom, že žalovaný do zmluvy o spotrebiteľskom úvere neuviedol všetky údaje, ktoré do nej uviesť mal a žalobcu navyše uviedol do omylu v otázke výšky ročnej percentuálnej miery nákladov. Okrem toho žalovaný dobrovoľne žalobcovi nevydal bezdôvodné obohatenie, ktoré spočívalo v prijatí plnenia nad rámec poskytnutej istiny úveru, ktorý súd určil ako bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný teda práva žalobcu porušoval opakovane, pričom toto porušenie dvakrát konštatoval súd (vo veci sp. zn. 3Csp/3/2017 aj vo veci sp. zn. 6Csp/49/2018). Tvrdenia, že nedošlo u žalobcu k vzniku ujmy, nie sú právne podstatné. Súd vychádzal z právneho názoru, ktorý vyslovil Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 6Cdo/127/2017, kde uviedol, že pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona je potrebné rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku, aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarcu pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu strany. Z toho vyplýva, že spôsobenie reálnej ujmy sa nevyžaduje. Ani časový odstup od porušenia práv spotrebiteľa po uplatnenie nároku nie je právne podstatný, podstatný by mohol byť len v prípade vznesenia hmotnoprávnej námietky (premlčania), k čomu však nedošlo. Z uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že nárok žalobcu bol uplatnený čo do základu dôvodne. Pri posúdení výšky finančného zadosťučinenia súd posudzoval jeho primeranosť vzhľadom k okolnostiam. Z rozsudku tunajšieho súdu sp. zn. 6Csp/49/2018 vyplýva, že žalovaný prijal na úkor žalobcu bezdôvodné obohatenie vo výške 281,55 eur. Finančné zadosťučinenie má odzrkadľovať konkrétne okolnosti, teda mieru závažnosti zásahu do práv spotrebiteľa, ich trvanie, aj prípadné bezdôvodné obohatenie, ktoré na úkor spotrebiteľa vzniklo. Pri posúdení týchto skutočností súd považoval žalobou navrhované finančné zadosťučinenie vo výške 200,- eur za primerané. Súd jednak vychádzal z toho, že vzhľadom na výšku odplaty zo zmluvy o úvere (517,03 eur) mohla byť reálna ujma žalobcu ešte vyššia, ako len výška bezdôvodného obohatenia, vo vzťahu ku ktorému súd už právoplatne rozhodol o povinnosti žalovaného na jeho vrátenie, jednak skutočné bezdôvodné obohatenie žalovaného bolo ešte vyššie ako požadované zadosťučinenie. Ďalej súd prihliadal aj na to, že finančné zadosťučinenie má aj funkciu sankčnú. Má žalovaného nútiť, aby sa v budúcnosti zdržal porušovania spotrebiteľských práv. Súd prihliadol aj na to, že hoci bolo rozhodnuté o tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov, žalovaný napriek tomu dobrovoľne nevydal prijaté bezdôvodné obohatenie a žalobca musel iniciovať ďalšie súdne konanie. Aj to je dôvodom, pre ktorý žalobcovi finančné zadosťučinenie patrí, pričom suma 200,- eur môže kompenzovať aj jeho prípadný životný diskomfort v súvislosti s dvomi predchádzajúcimi súdnymi konaniami, ktoré proti žalovanému musel viesť. Preto súd dospel k záveru, že finančné zadosťučinenie v žalovanej výške bude primerané a že žaloba je teda dôvodná aj čo do výšky uplatneného plnenia. Týmto rozhodnutím sa konanie končí, preto súd rozhodol o jeho trovách. Žalobca bol v spore v celom rozsahu procesne úspešný, preto mu súd proti procesne neúspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania. O výške trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením súdny úradník.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, v ktorom žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie, event. rozsudok zmenil a žalobu zamietol a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania. Namietal nesprávnosť rozsudku a dôvodov, ktoré k jeho vydaniu mali viesť. Odôvodnenie uvedené súdom prvej inštancie nešpecifikuje, priamo alebo opisom, porušenie konkrétneho práva žalobcu, v súvislosti s ktorým malo byť priznané finančné zadosťučinenie. Účelom finančného zadosťučinenia je priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil alebo neuznal nejaké jeho spotrebiteľské práva (najmä v reklamačnom konaní), primerané zadosťučinenie za to, že tieto svoje práva musel spotrebiteľ následne účelne uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní, a nie primerané zadosťučinenie priamo za ich akékoľvek porušenie (bez ohľadu na ich účelné uplatnenie v súdnom konaní a jeho potrebu). Žiadne ustanovenie právneho poriadku nepriznáva právo na primerané finančné zadosťučinenie za každé porušenie spotrebiteľského práva, resp. ustanovenia zákona; v opačnom prípade zákonodarca zakotvil by to priamo (za porušenie), a neviazal by ho na to, či sa spotrebiteľ úspešne (účelne) domáhal jeho ochrany na súde. Takáto situácia nebola splnená a ani súdom odkazované rozhodnutia nevychádzajú z porušenia práv žalobcu ako spotrebiteľa, ako to má na mysli § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Záver súdu o neuvedení niektorých náležitostí neznamená porušenie práva spotrebiteľa; aj v prípade opačného záveru neprichádza do úvahy záver o tom, že sú dané predpoklady pre postup podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., pretože neuvedenie náležitosti predstavuje sankčný dôsledok v podobe bezúročnosti. Z úvah uvádzaných v rozsudku nevyplýva, na základe čoho by z tej istej skutočnosti mal byť dovodzovaný opakovaný postih dodávateľa. Ak podľa súdu primerané finančné zadosťučinenie plní funkciu sankčnú, potom nie je zrejmé, na základe akého pravidla sa uplatňuje opakované sankcionovanie odvodzované z tej istej skutočnosti, ak takáto situácia nie je možná ani v rámci sankčných procesov vo verejnom práve. Ďalej namietal priznanie sumy 200,- eur, keďže súd rozhodnutie odôvodňuje skutočnosťami výhradne „majetkového“ charakteru. To ale nie je účelom zadosťučinenia, ktorá je z povahy veci náhradou za imateriálnu ujmu. Rozhodnutie súdu tak zo zadosťučinenia vytvára ďalšiu náhradu bezdôvodného obohatenia, len v redukovanej forme. Zadosťučinenie je chápané ako náhrada za skutočnosti, ktoré nie sú oceníteľné/kvantifikovateľné v peniazoch, a preto sa vo vzťahu k nim poskytuje zadosťučinenie, a ani náhrada ako peňažný ekvivalent. V konaní neboli dokázané skutočnosti, ktoré by priznanie zadosťučinenia v sume 200,- eur odôvodnili.

5. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny, dostatočne odôvodnený, sledujúci prevládajúcu názorovú líniu všeobecných súdov Slovenskej republiky. Podľa názoru žalobcu nie je možné rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť na základe odvolania podaného žalovaným. Úvodom tiež poukazuje na skutočnosť, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami, a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.05.2012, sp. zn. 1 M Cdo 11/2010). Žalovaný podobne ako v mnohých iných veciach iba všeobecne napáda rozsudky z dôvodov údajného nedostatočného odôvodnenia. V súdenom spore sa však súd prvej inštancie dostatočne vysporiadal so všetkými podstatnými skutkovými a správnymi otázkami. Ako z odôvodnenia rozsudku vyplýva (bod 11), súd zistil, že žalovaný v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviedol nesprávnu výšku RPMN, chýbal v nej termín konečnej splatnosti, uvedenie výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a poplatkov a v poslednom rade vyhlásil Dohodu o poskytnutí služby za neplatnú. Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalovaný porušil práva spotrebiteľa, a to právo na pravdivé a riadne informácie o poskytovanom produkte, právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami. Vzhľadom na to, že rozsudok, ktorým bolo vyššie uvedené konštatované, je právoplatný, stal sa tak pre strany ako aj pre súdy záväzným. Súd prvej inštancie nemal preto inú možnosť, ako tú, len tieto porušenia práv spotrebiteľa prevziať aj do napadnutého rozsudku. Podmienka porušenia práva spotrebiteľa je tak bezpochyby daná. Ďalšou podmienkou, o existencii ktorej nie sú pochybnosti, je úspech spotrebiteľa v konaní pred súdom. Žalobca bol úspešný v spore 3Csp/3/2017, kde boli porušenia jeho práv deklarované. Následne žalobca inicioval ďalšie konanie (6Csp/49/2018), v ktorom žiadal vydať bezdôvodné obohatenie, nakoľko žalovaný ho odmietal vydať dobrovoľne. Žalovaný v danom prípade teda porušil práva žalobcu, pričom ide práve o práva slúžiace na ochranu spotrebiteľa, tak ako ich má na mysli ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Skutočnosť, že domáhanie sa ochrany práv (napr. bezúročnosti úveru) podľa zákona č. 129/2010 Z. z. je domáhanie sa ochrany spotrebiteľa v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., vyplýva aj z dôvodovej správy. Takýmto opatrením na ochranu spotrebiteľa je aj sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, preto pokiaľ sa

spotrebiteľ domáha tohto určenie, využíva prostriedky / opatrenia na ochranu spotrebiteľa. Rozsudok súdu prvej inštancie pritom vychádza aj zo záverov Najvyššieho súdu SR vo veci 6Cdo/127/2017, teda je plne v súlade s čl. 2 ods. 2 CSP. Napokon možno tiež poukázať aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015, podľa ktorého jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Poskytnutie primeraného finančného zadosťučinenia je v tomto prípade plne opodstatnené, pretože žalobca bol nútený podstúpiť spor s ekonomicky a právne silnejším subjektom, ktorý subjekt nemal záujem sa mimosúdne dohodnúť, ani po právoplatnom skončení pôvodného konania nevydal celé bezdôvodné obohatenie. Za podstatné považuje taktiež uviesť, že žalobca bol počas trvania konania obmedzený v užívaní finančných prostriedkov, ktoré žalovanému nepatrili. Nezákonné a nepoctivé konanie žalovaného sa tak dotýkalo samotného životného štandardu a životnej situácie žalobcu. Podobne to už uviedli aj súdy SR, napr. Okresný súd Lučenec rozsudkom zo dňa 24.09.2018 vo veci 13Csp/46/2018. Súd prvej inštancie správne tiež poukázal na hroziacu ujmu v podobe nezákonnej odplaty, ktorá bola vo výške 517,03 eur. Práve táto čiastka predstavovala ohrozenie nielen majetkových práv žalobcu, ale aj z toho plynúce dôsledky pre jeho každodenný život, nakoľko by bez akéhokoľvek právneho dôvodu prišiel o vyššie uvedenú sumu, ktorá dosahuje výšky bežnej mesačnej mzdy. Rovnako nemožno nič vyčítať súdu prvej inštancie ani v tej časti, kedy prihliadal na sankčnú funkciu primeraného finančného zadosťučinenia. Táto má prinútiť veriteľa správať sa poctivo a korektné vo vzťahu k slabším spotrebiteľom a nezneužívať finančnú tieseň tým, že bude poskytovať nevýhodné úvery. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

6. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle ust. § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1,2 CSP.

7. Súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až 194 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP.

8. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie teda vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vec po právnej stránke správne posúdil a v konečnom dôsledku aj správne vo veci rozhodol, keď uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 200,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

9. Súd prvej inštancie teda opierajúc sa o dostatočné skutkové zistenia tieto správne vyhodnotil a vyvodil z nich i správny právny záver. Na zdôraznenie ich správnosti odvolací súd len podčiarkuje, že z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie mal aj odvolací súd za preukázané, že žalobca je v právnom vzťahu so žalovaným spotrebiteľom, pričom ich právny vzťah vznikol na podklade zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 19.01.2010 č. 89400025739. Súd v konaní sp. zn. 3Csp/3/2017 určil, že úver poskytnutý na podklade uvedenej zmluvy je bezúročný a bez poplatkov a dohoda o poskytnutí služieb č. 8400025739 uzatvorená spolu so zmluvou o revolvingovom úvere č. 8400025739 je neplatná. Ďalej súd v konaní sp. zn. 6Csp/49/2018 rozhodol o povinnosti žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie z titulu prijatého plnenia zo zmluvy o revolvingovom úvere, na ktoré žalovanému nárok nevznikol, a to do výšky 281,55 eur s príslušenstvom. Oba rozsudky sú právoplatné. Keďže žalobca sa úspešne domáhal ochrany práv ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa, a to až v dvoch súdnych konaniach, vznikol mu teda aj podľa odvolacieho súdu nárok na primerané finančné zadosťučinenie podľa citovaného zákonného ustanovenia. Neobstojí ani podľa odvolacieho súdu námietka žalovaného, že nedošlo ku konkrétnemu porušeniu práva spotrebiteľa. Porušenie práva žalobcu, ktoré konštatoval súd, spočíva v tom, že žalovaný do zmluvy o spotrebiteľskom úvere neuviedol všetky údaje, ktoré do nej uviesť mal a žalobcu navyše uviedol do omylu v otázke výšky ročnej percentuálnej miery nákladov. Okrem toho žalovaný dobrovoľne žalobcovi nevydal bezdôvodné obohatenie, ktoré spočívalo v prijatí plnenia nad rámec poskytnutej istiny úveru, ktorý súd určil ako bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný

teda práva žalobcu porušoval opakovane, pričom toto porušenie dvakrát konštatoval súd (vo veci sp. zn. 3Csp/3/2017 aj vo veci sp. zn. 6Csp/49/2018). Tvrdenia, že nedošlo u žalobcu k vzniku ujmy, nie sú právne podstatné. Súd prvej inštancie správne vychádzal z právneho názoru, ktorý vyslovil Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 6Cdo/127/2017, kde uviedol, že pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona je potrebné rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku, aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarcu pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu strany. Z toho vyplýva, že spôsobenie reálnej ujmy sa nevyžaduje. Ani časový odstup od porušenia práv spotrebiteľa po uplatnenie nároku nie je ani podľa odvolacieho súdu právne podstatný, podstatný by mohol byť len v prípade vznesenia hmotnoprávnej námietky (premlčania), k čomu však nedošlo. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že nárok žalobcu bol uplatnený čo do základu dôvodne. Pri posúdení výšky finančného zadosťučinenia súd prvej inštancie správne posudzoval jeho primeranosť vzhľadom k okolnostiam. Z rozsudku súdu sp. zn. 6Csp/49/2018 vyplýva, že žalovaný prijal na úkor žalobcu bezdôvodné obohatenie vo výške 281,55 eur. Finančné zadosťučinenie má odzrkadľovať konkrétne okolnosti, teda mieru závažnosti zásahu do práv spotrebiteľa, ich trvanie, aj prípadné bezdôvodné obohatenie, ktoré na úkor spotrebiteľa vzniklo. Pri posúdení týchto skutočností súd prvej inštancie správne považoval žalobou navrhované finančné zadosťučinenie vo výške 200,- eur za primerané. Súd prvej inštancie správne jednak vychádzal z toho, že vzhľadom na výšku odplaty zo zmluvy o úvere (517,03 eur) mohla byť reálna ujma žalobcu ešte vyššia, ako len výška bezdôvodného obohatenia, vo vzťahu ku ktorému súd už právoplatne rozhodol o povinnosti žalovaného na jeho vrátenie, jednak skutočné bezdôvodné obohatenie žalovaného bolo ešte vyššie ako požadované zadosťučinenie. Ďalej súd prvej inštancie správne prihliadal aj na to, že finančné zadosťučinenie má aj funkciu sankčnú. Má žalovaného nútiť, aby sa v budúcnosti zdržal porušovania spotrebiteľských práv. Správne prihliadol aj na to, že hoci bolo rozhodnuté o tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov, žalovaný napriek tomu dobrovoľne nevydal prijaté bezdôvodné obohatenie a žalobca musel iniciovať ďalšie súdne konanie. Preto súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že finančné zadosťučinenie v žalovanej výške bude primerané a že žaloba je teda dôvodná aj čo do výšky uplatneného plnenia.

10. Vzhľadom na vyššie uvedené teda súd prvej inštancie v predmetnej veci z výsledkov dokazovania vyvodil správny skutkový záver, na ktorý aplikoval správnu právnu úpravu, preto odvolací súd nepovažoval námietky žalovaného za opodstatnené a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil. Pokiaľ senát odvolacieho súdu rozhodol inak v obdobnej právnej veci, bolo to ešte pred rozhodnutím NS SR vo veci sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, v ktorom Najvyšší súd SR vyslovil právny názor ohľadom ustanovenia § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa.

11. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalovanému, ktorý úspech v odvolacom konaní nemal a preto mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

12. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).